SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. C. No. 170. JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, SEPTEMBER 8, 1993. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 8-го ВЕРЕСНЯ 1993. Ч. 170. РІК C.

Пам'ятаймо про Україну!

„ПАМ'ЯТЬ ЇХ З РОДУ В РІД!"

АРХИПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ СОБОРУ ЄПИСКОПІВ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ У З'ЄДНАНИХ СТЕЙТАХ АМЕРИКИ ТА УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В ДІЯСПОРІ З НАГОДИ 60-ОЇ РІЧНИЦІ ВЕЛИКОГО ГОЛОДУ В УКРАЇНІ.

Побожним братам і сестрим в Україні та країнах української діяспори: Мир і благодать вам від Господа нашого Ісуса Христа, Надії всіх людей!

Минає 60 років, як лунав над усією Україною тяжкий стогін. Віджила Богом дана природа, щоб відновити й збагатити все і щоб дати надію. В той сам час росли й мільйони жертв українського народу, невинні Авелі, найкращі діти, що життя своє в муках голодної смерти кінчали. Саме весною року Господнього 1933-го добігав кінець ще одного Страсного Тижня, ще однієї Голгофи, що її знову влаштував московський режим на чолі з новим Іродом, Йосифом Сталіном. Цей геноцид, краще сказати голокост, свідомо влаштований і по-сатанському запланований і виконаний, скоротив святі життя і закопав у рідну родючу землю найдорогоцінніший скарб України — її людей. Мільйони людей, створених на Божий образ, гинули, і цілий світ, ситий і вільний, мовчав. Були спроби, намагання чесних людей розкрити перед цивілізованим світом страхіття, що їх зазнала Україна, але їхній голос був голосом вопіющого у пустелі... Знову чувся голос Господній, промовляючи: „Що ти вчинив? Ось голос крови брата твого кличе до мене з землі". Відповіді не було, бо ті, що заподіяли цей злочин і створили цю нову Голгофу, давно позбавлені совісті, перестали вірити в Бога і шанувати святість життя людини, створеної по Його подобою.

Цю невимовну тяжку і болючу для всіх українців 60-ту річницю ми згадуємо в цьому 1993 році Божої ласки, і в цю другу річницю проголошення української незалежности. Ми, люди віри, розуміємо, що заподіялний Україні Великий і штучний голод був одним з найтяжчих випробувань, які перейшов наш народ і його українські серця і душі, щоб згодом обдарувати його бажаною кращою долею, і що сталося два роки тому.

Шануючи святу пам'ять понад 7 мільйонів рідних страдників, що освятили нашу рідну землю своєю кров'ю, ми, прощаючи, як заповідає нам Христос, тим, що заподіяли нам цей злочин злочинів, прирікаємо, що ми ніколи не забудемо пережитих нашим народом страждань, не забудемо чиїх батьків ми діти, з якої крови і кості та з якого славного ми роду.

У цю 60-ту річницю українського голокосту закликаємо всіх українців цілого світу до гідного вшанування пам'яті тих мільйонів жертв голоду, тих, що, умираючи, не покинули свою віру в Бога, милість, справедливість Якого перемагають всяке зло.

Одночасно кличемо вас усіх, дорогі і улюблені, зложити в цю шістедяту річницю низький поклін перед могилами мучеників того голокосту та щирою молитвою за їхні дорогоцінні душі віддати їм належну пошану, бо вони жертвою свого життя вивели наш народ з темряви небуття до нового світла, до благословенного воскресіння нашого народу.

Розпочаті нами на Провідну Неділю в Осередку УПЦеркви в Савт Бавнд Бруку, Ню Джерзі, цього року відзначення 60-ої річниці Голоду і вшанування постійними молитвами пам'яті жертв великого штучного голоду, довершаться всенародним вшануванням на рідній Україні 11-12-го вересня цього року. Для увічнення пам'яті невинних жертв звертаємось до всіх українців цілого світу духовно долучитися до цього відзначення молитвами віри і ділами милосердя.

Всечесному духовенству УПЦ в ЗСА і в діяспорі доручаємо Богом угодне діло — відслужити в неділю, 12-го вересня, Панахиду за спокій душ наших братів і сестер — мучеників Великого штучного голоду, а побожним вірним Української Православної Церкви в ЗСА і УАП-Церкви в діяспорі вшанувати їхню блаженну пам'ять участю у Божественній Літургії, сповіддю і причастям.

Душі їх у блаженстві перебуватимуть! Пам'ять їх з роду в рід!

† **Константин**
Архиєпископ Чикаґський і Філядельфійський
Митрополит УПЦеркви в ЗСА

† **Анатолій**
Архиєпископ Паризький Української
Автокефальної Православної Церкви в Европі

† **Антоній**
Архиєпископ Нюйоркський і Вашінґтонський, Д.К.
в.о. Правлячого Єпископа Української
Афтокефальної Православної Церкви
в Автралії і Новій Зеландії

† **Паїсій**
Єпископ Куритибський Української
Афтокефальної Православної Церкви
в Південній Америці

† **Іоан**
Єпископ Лондонський
Української Автокефальної
Православної Церкви в Европі

28-го серпня 1993 року
Свято Успіння Богородиці
Оселя Святого Первозванного Апостола Андрія
Савт Бавнд Брук, Ню Джерзі, ЗСА

З'ЇЗД БАЙРОЙТСЬКОЇ ГІМНАЗІЇ

Союзівка. — Тут в суботу і неділю, 18—19-го вересня проходитиме зустріч учнів гімназії та мешканців Байройту. За інформаціями слід телефонувати до Ростислава Ратича (908) 287-0635 або Дмитра Наливайка (717) 569-3965. З огляду на обмежену кількість кімнат для нічлігу слід їх замовляти якнайшвидше, звертаючись до управи Союзівки: Soyuzivka — UNA Estate, Foordmore Rr., Kerhonkson, N. Y. 12446; tel.: (914) 626-5641.

Започаткували акцію громадянської непокори

Київ (УНІАР). — Тут 1-го вересня Народний Рух України спільно з профспілками оприлюднив заяву, якою оголошено, що Страйковий комітет Миколаївського локомотивного депо розпочав акцію громадянської непокори. Особні вимоги страйкуючих: введення індексації заробітньої платні згідно з 80 відсотковим зростанням цін, ухвалення законів про вибори до Верховної Ради України і постанови про проведення передчасних виборів до Верховної Ради.

Як повідомив член координаційної Ради профспілки машиністів-залізничників України, заступник голови локомотивного депо Київ — Пасажирський Ігор Рябченко, страйк схвалила Консультативна Рада вільних профспілок, летунські диспетчери, техніки, пілоти а також шахтарі. Від 3-го вересня готуються розпочати страйк шахтарі Кривого Рогу і Донеччини.

НРУ і профспілки заявили про необхідність скликання Всеукраїнського конґресу політичних партій, громадських організацій та профспілкових об'єднань 9-го вересня для вирішення нагальних питань реформації державної влади.

Наступного дня ці вимоги підтримали ще 18 політичних організацій і заявили про підготовку до Всеукраїнського конґресу для вирішення згаданих вище проблем державного управління.

Відкрився новий театральний сезон

Київ (УНІАР). — Тут у п'ятницю, 27-го серпня, з нагоди початку 74-го театрального сезону відбулися збори столичного театру ім. Івана Франка з участю міністра культури України Івана Дзюби і першого заступника міністра культури Юрія Сердюка.

Підводячи підсумки попереднього сезону, директор театру Михайло Захаревич зазначив, що від жовтня 1992 року до червня 1993 року на сцені театру ім. І. Франка відбулося 296 вистав, які побачили 218,000 відвідувачів. Особливим успіхом у глядачів користувалися вистави „Патетична соната" Миколи Куліша, „Зимовий вечір" Михайла Старицького, „Сто тисяч" Івана Карпенка карого.

Про пляни на новий театральний сезон розповів мистецький керівник театру Сергій Данченко. Він повідомив, що актори працюють над „Лісовою піснею" Лесі Українки та „Собором" Олеся Гончара. Незабаром краяни зможуть побачити новаторські постанови „Кобзаря" Тараса Шевченка, „Крихітки Цахіс" Теодора Гофмана і „Отелло" Віліяма Шекспіра.

А. Медведєв не хоче бути українцем

Ню Йорк, Н.Й. — Славний тепер своїми перемогами тенісовий грач з України Андрій Медведєв вперше перебуває у Ню Йорку, щоб брати участь в престижевих тенісових змаганнях за першенство в ЗСА.

З того приводу у нюджерзівському щоденнику „Стар Леджер" з датою 2-го вересня появилося інтерв'ю з ним спортового репортера цієї газети Ал Пікера. У ньому американський журналіст цитує слова А. Медведєва, з яких видно як він уродженець Києва, представник українського спорту, ставиться до України.

„Я є 100 відсотковий росіянин і це на ціле життя, — заявив А. Мадведєв. — Я ніколи не буду українцем. Я росіянин від стіп до голови. Я зовсім не є гордий з того, що мушу репрезентувати українську державу і ніяк не погоджуюся з урядом України".

Виглядає, пише американський журналіст, що Медведєв не є стурбований тим, що його слова можуть дійти до українців.

У СВІТІ

МІНІСТЕР ЗАКОРДОННИХ справ Ірану Алі Акбар Велаяті в листі на адресу генерального секретаря ООН Бутроса Бутроса-Ґалі вимагає від міжнародної спільноти „застосувати рішучих заходів з метою припинення вірменської аґресії в Азербайджані". Іран не бачить іншого способу розв'язання вірменсько-азербайджанського конфлікту, як тільки „змусити вірменські збройні сили припинити вогонь і відійти до міжнародно визнаних кордонів".

ТАЛАЯТ ФУЯД КАСЕМ, офіційний представник єгипетської фундаменталістської організації Аль-джамааль-іслямія,яка терористичними метогами бореться проти законного уряду президента Госні Мубарака, заявила, що „діялог з владою є неможливий". „Наша мета — встановлення в Єгипті ісламської держави", — підкреслив Т.Ф. Касем.

ПОЛІЦІЯ СРІ-ЛЯНКИ заарештувала в Кольомбо терориста на прізвисько „Ніксон", якого вважають одним з найголовніших учасників атентату на прем'єр-міністра Індії Раджіва Ганді і президента Срі-Лянки Ранасінгха Премадасу. Як відомо, обидва лідери загинули у висліді акцій, організованих сепаратистською групою „Тигри визволення Таміл Іляму". Для здійснення своїх кривавих злочинів вони використовували „живі бомби", тобто фанатиків, які жертвували собою задля цілей організації.

ІРАКСЬКА ОПОЗИЦІЯ повідомила через єгипетську радіостанцію Савт-аль-араб, що президент Іраку Саддам Гуссейн заборонив усім офіцерам іракської армії залишати межі країни. Вони не мають права їхати навіть до Йорданії, з якою Багдад підтримує добрі стосунки.

СУД У ТЕЛЬ-АВІВІ засудив до 12 років тюремного ув'язнення 60-річного полковника Шімона Левінсона за шпигунство на користь колишнього Совєтського Союзу. Кеґебісти завербували його в 1983 році, тоді Ш. Левінсон працював у місії ООН в Таїлянді і мав доступ до таємної інформації.

Верховна Рада продемонструвала свою неспроможність

Київ (УНІАР). — Тут 2-го вересня закінчилася 7-ма сесія Верховної Ради України. Не схваливши ніякого рішення щодо референдуму чи нових виборів, депутати розглянули кілька законопроєктів і ухвалили постанову про пашпорт громадянина України.

Коли голова Верховної Ради Іван Плющ запропонував депутатам висловити свої пропозиції щодо референдуму, Олександер Лавринович, який тамчасово очолює комісію з проведення референдуму, виступив і дав ґрунтовну аналізу неможливости проведення референдуму 26-го вересня.

Депутат і голова НРУ Вячеслав Чорновіл зазначив, що сьома сесія Верховної Ради закінчувати свою працю не має права, оскільки ще не схвалене рішення про референдум і нові вибори до Верховної Ради. „Нині необхідно приймати радикальні рішення, оскільки ситуація в Україні набуває все більш загрозливих симптомів".

Однак, після внесення змін і доповнень до національної програми ліквідації наслідків чорнобильської катастрофи і соціяльного захисту громадян на наступні два роки, а також до закону про нотаріят і про податки на нерухоме майно, було оголошено, що сьома сесія закінчила свою працю і надалі депутати працюватимуть лише у постійних комісіях.

Восьма сесія Верховної Ради України розпочне свою працю 21-го вересня.

Б. Клінтон просить арабські країни підтримати угоду Ізраїля і ПВО

Вашінгтон. — Президент ЗСА Билл Клінтон звернувся до керівників дев'ятьох арабських країн з просьбою підтримати мирну угоду між Ізраїлем і Палестинською визвольною організацією (ПВО). Офіційного повідомлення про це Білий Дім не видав, але журналісти дізналися з різних джерел, що Президент надіслав листи керівникам Єгипту, Йорданії, Ємену, Кувайту, Ливану, Марокко, Савдійської Арабії, Сирії і Тунісу.

Стало відомо, що Б. Клінтон звернувся до голів названих країн з двома просьбами. Перша — сприяти публічно і приватним способом втіленню в життя передбаченої угоди Ізраїля і ПВО, згідно з якою в районі Ґази і в місті Єрихоні палестинці дістануть право на автономію. Друга — сприяти здійсненню мирного договору між Ізраїлем і Сирією, якщо до цього дійде. В кінці Клінтон підтверджує зобов'язання З'єднаних Стейтів сприяти встановленню миру на Близькому Сході.

Адміністрація Клінтона офіційно запропонувала Ізраїлеві і ПВО влаштувати 13-го вересня у Вашінґтоні урочисте підписання угоди про надання автономії районові Ґази і Єрихонові. Міністер закордонних справ Ізраїля Шімон Перез відповів на це: „Ізраїль готовий підписати угоду навіть раніше". Високопоставлений чинник ПВО Набіль Шааф сказав, що члени проводу ПВО потребуватимуть більше часу, щоб обговорити всі питання, зв'язані з угодою. Однак з джерел, близьких до керівництва ПВО, стало відомо, що угода може бути підписана таки 13-го вересня.

В Україні

Київ. — У державній бібліотеці України відкрилася виставка „Україна: погляд крізь роки". У презентації взяли участь колишній Президент Державної Централі Української Народної Республіки в екзилі Микола Плав'юк, секретар комісії Верховної Ради з питань культури Марія Гуменюк, голова комісії з питань фінансів Андрій Печеров. Виставка детально знайомить відвідувачів з творчістю Миколи Хвильового, Миколи Зерова, Осипа Маковея, Зінаїди Тулуб, Василя Стуса, доробком сучасних поетів і прозаїків.

Львів. — Директор Історико-культурного музею „Личаківський цвинтар" Григорій Лупій звернувся до громадськости міста по допомогу для відновлення цієї унікальної пам'ятки національної культури. Для цього потрібні десятки мільйонів карбованців, яких міська адміністрація не має.

Симферопіль. — Розпочався Всеукраїнський фестваль мистецтв „Чумацький шлях", мета якого — відродження давніх культурних традицій єднання України з Кримом, пропаґанда кращих зразків національної музичної культури. В рамках фестивалю села і міста Криму відвідають з концертами відомі київські колективи „Кобза", „Троїсті музики", тріо „Золоті ключі", артисти Євгенія Мірошниченко, Іван Пономаренко, Фемі Мустафаєв та інші.

Полтава. — Тут відбувся перший авкціон, на якому продавалися права на оренду підприємств комунальної власности. Продано два об'єкти: перукарню за 900,000 карбованців та їдальню за 1,000,000 карбованців.

УКРАЇНА ВІДДАЄ ЧОРНОМОРСЬКУ ФЛЬОТУ ЗА БОРГИ

Ялта (УНІАР). — Тут у п'ятницю, 3-го вересня, у Масандрівському Палаці Криму відбулися переговори між Україною і Росією на вищому рівні, у яких, окрім президентів, участь взяли: прем'єр-міністер України Леонід Кучма, перший заступник голови Верховної Ради України Василь Дурдинець, міністер закордонних справ України Анатолій Зленко, міністер оборони Костянтин Морозов, міністер внутрішніх справ України Андрій Василишин, інші офіційні особи від української сторони та міністер закордонних справ Росії Андрєй Козирєв, прем'єр-міністер Росії Віктор Чорномирдін, міністер енерґетики Росії Віктор Міхайлов, міністер оборони Павло Ґрачов і головнокомандуючий Військово-морської фльоти Росії Фелікс Ґромов.

Зустріч тривала понад дві години за зачиненими дверима. По закінченні переговорів президент Росії Боріс Єльцин заявив представникам преси, що Чорноморська фльота цілком переходить під юрисдикцію Росії та що Росія використовуватиме бази в Севастополі та інших містах України згідно з міжнародними угодами.

Однак Президент України Леонід Кравчук спростував твердження, що Чорноморська фльота перейшла під юрисдикцію Росії. „Рішення з цього приводу не приймалося ніякого, ми обговорювали реальні підходи до вирішення проблеми Чорноморської фльоти", — пояснив Президент Кравчук.

Повернувшись до Києва Л. Кравчук виступив на телевізії й розповів, що переговори розпочалися з твердої постави Росії. Президент Б. Єльцин запитав, як Україна має намір розраховуватися за нафту і ґаз, отримані від Росії протягом 1992-93 років. Борг цей становить два з половиною мільйони долярів. Росія заявила про свою готовість, викупити українську половину Чорноморської фльоти тобто ті 50 відсотків, які належать Україні згідно з ялтинськими угодами.

Вирішено призначити комісію, до складу якої увійдуть представники України та Росії, можливо і Криму. Комісія оцінить вартість усієї Чорноморської фльоти і внесе пропозиції на розгляд керівництва України і Росії. „Тільки після цього може бути ухвалене рішення", — наголосив Президент України. Він сказав, що українська сторона може продати ту частину кораблів і зброї, яка для виконання стратегічних і тактичних завдань сьогодні не потрібна. Частину таких кораблів можна продати Росії в рахунок боргу за нафту і ґаз.

Президент Кравчук підтвердив, що на зустрічі досягнено згоди і підписано угоду про ядерне роззброєння. Росія погодилася на компенсацію Україні збагаченого урану та обслуговування стратегічних ракет, які є на території України. Згідно з угодою протягом трьох місяців з України буде вивезено 1281 боєголівка з 1840 ядерних ракет, термін яких уже скінчився і вони можуть становити загрозу. Ця угода вигідна для України і Росії, тому при підписанні її не виникло ніяких проблем. Узгіднено також, що Росія продовжить постачати нафту й ґаз Україні.

Наступна зустріч президентів України і Росії мала відбутися 7-го вересня, але її перенесено на 24-го вересня.

ВШАНУЮТЬ СЛ.П. Д-РА А. ФІҐОЛЯ

Філядельфія, Па. — Тут у 40-ий день відходу на вічну ватру сл.п. пл.сен. Атанаса Фіґоля, Осередок Праці УПС та члени 3-го куреня УПС „Лісові Чорти" вшанують його Службою Божою і зустріччю із споминами про покійного.

Служба Божа відбудеться в неділю 12-го вересня о год. 10:30 ранку в УКЦ св. Архистратига Михаїла при 1013 Факс Чейз Ровд у Дженкінтавн. Після Богослужби коротка зустріч.

В міжчасі у Гантері, Н.Й. створено Фонд ім. д-ра А. Фіґоля на який друзі покійного складають пожертви. Дальші пожертви можна пересилати на конто в кредитівці „Самопоміч" в Ню Йорку. Число конта 19023-00.

Делеґація молоді з України була на зустрічі з Папою Іваном Павлом II

Джерзі Сиտі, Н.Дж. (О. Кузьмович). — Нашу редакцію відвідала молода українка зі Львова, одна із групи 21 студентів, що були в делеґації на великій зустрічі молоді цілого світу з Папою Іваном Павлом II, що відбулася у серпні в Денвері, Коло.

Леся Горова, це вже світово обізнана і вироблена молода співачка, хоч у ЗСА побувала вперше. Але, як розповідає нам із темпераментом та повна нових вражень, тут їй дуже сподобалося і радо повернеться на відвідини знову. Лесі вже „аж" 22 роки і вона співачка-композитор, учень нам тут всім добре відомого композитора Мирослава Скорика, відразу передає нам свою стрічку „З піснею до Вас", а як інформує, вже закінчила роботу над другою п.н. „Залишитися собою". Довідуємося, що вона не тільки співає, але й сама пише пісні та навіть тепер на другій стрічці деякі пісні у неї англійською мовою.

Леся Горова в редакції „Свободи".

Може її талант був однією з причин, що саме її вибрали разом із 20 іншими молодими студентами до поїздки до ЗСА, щоб тут репрезентувати Україну серед молоді цілого світу.

Про це пережиття хочемо довідатися якнайбільше і Леся радо відповідає на всі запитання, що ми їй ставимо.

Отож виявляється, що група 21 молодих українців (усі зі Львова) — це члени організації „Українська молодь — Христові", яка саме цього літа відзначила своє 60-ліття величавим святкуванням. Вибрану групу 21 спонсорував Ієрарх Україн-

(Закінчення на стор. 3)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc at 30 Montgomery Street Jersey City N.J. 07302

Svoboda (201) 434-0237 — UNA (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні (202) 347-UNAW, (202) 347-8631 (факс)

Postmaster Send address changes to
Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302
Tel (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City N J

Передплата на рік $40.00 на півроку — $22.00 на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і money orders виставляти на Svoboda

Статті і дописи підписані авторами не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді коли автор собі це виразно застеріг допучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає

P O Box 346 — Jersey City N J 07303

Проблиск миру на Близькому Сході

Пресове агенство Ассошієйтед Пресс поширила обширний, але якось баламутний комунікат про „таємну" зустріч у Каліфорнії наприкінці минулого тижня ізраїльського міністра закордонних справ Шимона Переса і державного секретаря Воррена Кристофера. Перес, — читаємо, — поінформував Кристофера, що Ізраїль і його арабські сусіди у своїх безпосередніх переговорах дійшли до такого порозуміння, що воно дає надію на успішне завершення затяжних переговорів у Женеві. Розмова Переса і Кристофера тривала чотири години. По суті — Ізраїль і його сусіди Сирія, Ливан та Йорданія погодилися, що Ізраїль признає автономію окупованим арабським землям на правому березі Йордану й у смузі Ґази, як також східній частині Єрусалиму. Ясір Арафат, лідер Палестинської Визвольної Організації, з якою Ізраїль донедавна не хотів говорити, погодився на такий плян. У цій справі визначено нараду у Вашінґтоні з можливістю підписання договору. Поки ці рядки дійдуть до читачів — та передбачена зустріч повинна відбутися — але суть не в датах, а в проблемі.

Дотепер ми чули завжди, що замирення між Ізраїлем та арабами неможливе, бо ті дві сторони стоять на двох протилежних бігунах, — араби вимагають звороту окупованих у 1975 році земель в заміну за визнання ізраїльської держави і співпрацю, — Ізраїль виключає зворот будь-якої території, бо, мовляв, він має замало її для себе та ізраїльських іміґрантів. Так стояла справа за володіння в Ізраїлі прем'єра Їцака Шаміра, голови екстремно правої партії Лікуд. Коли Шамір програв вибори і прем'єром став голова Соціял-Демократичної партії Їцак Рабін, колишній генерал і колишній амбасадор Ізраїля у Вашінґтоні, атмосфера на який час покращала, але терористичні атаки проти Ізраїля із території сусіднього Ливану спричинили відплатні дії ізраїльських літаків-бомбардувальників і ситуація знову загострився. Рабін, чули ми, готов був уже звернути Сирії так зване верхів'я Ґоляна, але це не розв'язувало проблеми безперервних бунтів палестинців на окупованих Ізраїлем землях. Тепер уперше виринула концепція автономії для тих окупованих земель. Автономія автономії не рівна. Про яку автономію тут мова? На яку автономію погоджується Ясір Арафат, який колись не цурався яскравих терористичних метод боротьби та зчасом набрав формату державного мужа. І, зокрема, як мала би виглядати автономія Східнього Єрусалиму? Про все те нема мови у згаданому на вступі комунікаті „Ассошієйтед Пресс".

В інтересі України лежить мир на Близькому Сході. В інтересі України лежить встановлення в Ізраїлі дійсного, а не тільки формального, демократичного ладу, щоб можна мати діло з країною, у якій існуватиме правопорядок. Поведінка ізраїльських властей супроти Івана Дем'янюка піддавало під великий сумнів питання чи діє там незалежний суд чи, замість нього, фанатизм, який засліплює здоровий осуд і ганяється за невинними жертвами із суто-політичних мотивів. Принципова закордонна політика України наставлена на мирне і згідливе співжиття з усім, хто визнав її державність, з Ізраїлем і арабським світом. Такий інтерес також Америки. Державний секретар за президентури Джорджа Буша Джеймс Бейкер десять разів їздив до країн Близького Сходу у пошуках мирної розв'язки — невдачею. Можливо, що нестерпна ситуація хронічного конфлікту надокучила всім і настав компроміс. Це був успіх усіх, які прагнуть миру.

ЗГІДНО З НАЙНОВІШИМИ статистичними даними, Департамент шкільництва стверджує, що коли йдеться про вирішування математичних задач, то американські учні цього вміння ніяк не можуть засвоїти. Згідно з Крайовим центром освітньої статистики, тільки 16 відсотків учнів четвертої кляси, 8 відсотків восьмиклясників і 9 відсотків середньошкільників останнього року навчання зуміли розв'язати математичні задачі на всекрайових іспитах. Такі висліди, на думку багатьох, є дуже турбуючими, тому негайно треба цьому якось запобігти, бо в іншому випадку ціле покоління американців буде математичними аналфабетами.

Ярина Тудорковецька

ЯКЩО УКРАЇНА БЕЗ'ЯДЕРНА — ТО ЯКИЙ ВИКЛИК СВІТОВІ?

Турбує те, що Україна, яка перша у світі добровільно намірилася зректися свого ядерного статусу, зразу не стала орудувати тією ідеєю так, щоб поставити її у центрі свого виклику світові.

Якщо мілітарна без'ядерність України, то без'ядерність усіх на світі!

Сучасні договори гальмування і редукції стали грою для гри всіх власників ядерности і не є вони актом рішучости людства назавжди покінчити з мілітарною ядерністю, яка межує з самогубством усього людства. За гордовитої редукції з фанфарними підписами ЗСА, Росії та інших, з того що залишиться від Старт-1 та Старт-2 та всіх гальмувальних договорів та законів можна знищити будь-кого і будь-коли завгодно кількістю Гірошімів та Нагасаків.

Україна, перша у світі з добровільним наміром на повну мілітарну без'ядерність, має моральне право поставити рубом вимогу іншим власникам їхньої повної ліквідації тієї смертоносности.

Отже, заки Україна виконає своє мілітарне обез'ядернення — мала б заявити світові про свою вимогу іти за її прикладом. Натомість розгорнулася нагінка на Україну, навіть з початковими погрозами бути їй „викидьком" між націями, якщо вона пинява увійти у договір Старт-1. Щоправда ЗСА дещо змінили тактику щодо України, даючи їй місце прихильнішій, більше обіцяючій дипломатії. Проте відомо, що всілякі документи-ґарантії не матимуть вартости, якщо Росія намірена поступово відновити „демократичний" СССР — зашморгами територіяльними, мілітарними, економічно, політично. Все те буде розглядатися в ЗСА як внутрішні справи східньоевропейських споріднених націй. Україна ретельно з усіх кутів розглядає, аналізує за і проти, шукає добровільного виходу для свого обез'ядернення та остаточної стабілізації своєї держави. Притому, одначе, не взято до уваги лише того, наскільки, якою величезною вагомістю є основна ідея добровільної без'ядерности і як нею орудувати для власного хісна та цілого світу.

І тут, підписуючи Старт-1 який був зговорений між ЗСА і Росією без участи України та зобов'язуючий лише до частинної редукції ядерної зброї у ЗСА та Росії — Україна мала б висунути власні точки, їй догідні, вже обговорювані в нашій пресі, тобто: ґарантія мілітарної неаґресії, затримані границі, (включно зі Севастополем), без економічного чи іншого тиску Росії на Україну, допомога міждержавного фонду для процесу поступового обез'ядернення, можливість для України деякої компенсації за втрачене майно, престижну участь України у контролі ядерної зброї ЗСА та Росії, врешті також і її індивідуальну участь в НАТО.

Одначе досі не обговорювано, якщо Старт-1 і наступний Старт-2 — це лише нерозповсюджування та частинна редукція ядерности ЗСА і Росії, а Україна, перша у світі добровільно зрікається свого ядерного статусу, на тій основі їй личило б подати свою амбітну умовність, а саме бути їй стимулом далекосяжного зобов'язання усіх власників мілітарної ядерности до договору про повну, абсолютну ліквідацію цього жахливого воєнного засобу, що межує з самогубством людства.

Моральний виклик України, а не нагінка на неї.

Зговорювання до нового договору потриває довгий час. Саме час є найбільше потрібний Україні для поступового осягнення без'ядерного статусу і важливий для внутрішньої та зовнішньої стабілізації держави. Продовжений час з гаслом: „Якщо мілітарна без'ядерність України — то без'ядерність усіх на світі! Притому Україна залишиться у центрі морального виклику до світу і, як така, її речникам мала б належатись нагорода Нобеля за гуманний вклад на добро людськости.

Тут і варто застановитися над ролею української жінки, яка гуртується у різних ділянках, а наприклад, Організація Солдатських Матерів України піднялася захищати своїх синів від зайвої смерти. Отож ота жінка України могла б бути чинною, могла б висказати своє вимогливе слово до Уряду, щоб Київ узяв на себе місію морального виклику до всього людства за його повне, тотальне мілітарне обез'ядернення. Є, наприклад, відкритий лист — звернення українок

(Закінчення на стор. 3)

Наталя Осока

ОПРИЛЮДНЕНО ЗВЕРНЕННЯ ДО ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

У Києві 26-го серпня газета Спілки письменників „Літературна Україна" надрукувала звернення до Президента України Леоніда Кравчука, яке підписали понад 50 видатних академіків, письменників, політичних і культурних діячів України, які „незаанґажовані вузькопартійними інтересами, але стурбовані долею України".

У зверненні мова йде про заяву прем'єр-міністрів України, Росії та Білорусі, підписану 10-го липня в Завидові під Москвою про створення економічного союзу. Автори звертають увагу Президента на той факт, що представники 27-ох партій і організацій під час „круглого столу" глибоко проаналізували заяву трьох прем'єрів і проєкт договору, підготовлений російською стороною, однак Уряд на критику реагує „досить нервово і неадекватно, називаючи ці протести 'брудними', 'брехливими' і т. д." Проте учасники „круглого столу" проаналізували проєкт договору і програму до нього постатейно й за пунктами і автори звернення цілком приєднуються до цієї аналізи. Вони пишуть: „Прем'єр-міністер повторює, що проєкт не є остаточний і його можна удосконалити. Стверджуємо, що ні поліпшити, ні погіршити його неможливо, в ньому просто не слід брати участи!.. Україна повинна мати рівноправні економічні угоди на принципах міжнародного права, а не нові союзи, які позбавляють її політичного, економічного і юридичного суверенітету. на жаль, подальший хід подій цілком підтвердив наші вкcновки. Маємо вже новий документ, який тепер називається 'Соглашеніе между Республікой Беларусь, Россійской Федераціей і Украïной об углубленії економіческой інтеграції' (проєкт) від 10-го серпня 1993 року, підписаний керівником української частини В. Гладушем".

Як зазначають автори звернення до Президента, з назви зникли слова про „економічний союз", але суть документу абсолютно не змінилася. В ньому так само йдеться про спільну економіку, спільну митну службу, а стаття 66 забороняє Україні мати самостійні економічні зв'язки з економічними об'єднаннями інших держав, „що орієнтуватиме нашу країну лише на Росію і позбавить її будь-яких надій на подальший самостійний розвиток". Так само, продовжують автори звернення, стаття 67 'Соглашенія' забороняє вносити до договору будь-які застереження, а розділ 8 про військово-економічну співпрацю спрямований проти військового суверенітету України.

„Наш 52-мільйонний народ остаточно намагаються переконати, що він самостійно ні на що не здатний, а таке переконання поставить під сумнів і саме існування цього народу. На ція зі зламаним моральним хребтом існувати не може. Більше того, підписання договору розколе і поляризує українське суспільство, підірве віру в державотворчу спроможність українського народу, різко активізує шовіністичні і сепаратистські сили".

Далі у зверненні йдеться, що знову почалося витіснення української мови, яка щойно почала здобувати свої законні права. Повсюду домінують тиражі промосковських засобів масової інформації і водночас до Уряду приходить щораз більше представників директорату і військово-промислового комплексу, які намагаються повернути Україну в минуле.

Представники найрізноманітніших сфер суспільного і духовного життя України переконані, що підписання економічної угоди не вирішить існуючих проблем, натомість завдасть тяжкого удару молодій українській державі й погіршить матеріяльне становище населення. „Але перш за все це буде втратою незалежности". Автори закликали Президента „дати чітку і недвозначну оцінку діям тих урядовців, які готують для України нове колоніяльне ярмо", висловлюють надію, що Президент не підпише угоди, „наслідки якої будуть для України рівнозначними трагічній Переяславській угоді".

НА МУЗИЧНІ ТЕМИ

Богдан Марків

Піяніст В. Винницький

У суботу, 21-го серпня, у гантерській Гражді відбувся концерт фортепіянової музики у виконанні Володимира Винницького. Залю виповнила американська й українська публіка; між українською можна було побачити теж деяких відомих майстрів камерної музики.

Виконавець — артист міжнародного маштабу — виступав у самостійних концертах і з оркестрами в Европі та Америці. А його гантерський концерт — це можна без перебільшення сказати — був знаменитий.

На свій речитальний концерт привіз він до Гантеру обширну і технічно дуже вимогливу програму. У більшості це були твори композиторів XIX століття.

Концерт почався „Сонатою ф-моль" Брамса, яку уважають найкращим твором цього жанру композитора і архитвором фортепіянової творчости романтизму. Це могутній п'ятичастинний твір ґрандіозного звучання та величного задуму; розглядаючи його побудову, Шуман бачив у ньому виразні елементи симфонії.

Музика Брамса добре відповідає поетичній природі Винницького. Його гра мала властивості кольоритної бесіди, а в кульмінаційних місцях його інструмент набирав оркестрового звучання.

У другій половині концерту Винницький зробив деяке відхилення від романтичного періоду, вставляючи дві перлини українського репертуару. Це була „Соната" Дмитра Бортнянського, написана в ранньо- клясичному дусі, яка своєю грайливою ґраціозністю нагадує композиції італійської школи XVIII століття. А наступною точкою був „Прелюд і фуґа" нашого сучасника Мирослава Скорика. В його творі, а в першу чергу в нетрадиційних ходах мелодій, виявляється яскраво винахідливість композитора; мабуть для збільшення експресії використовує він рівночасно екстремні реґістри фортепіяну. Тема фуґи у переведенні набирає потужної сонорности, одначе слухач може завжди слідкувати за нею напротязі цілого твору.

На закінчення програми Винницький виконав три „Мазурки" з опусу 19 та „Польонез фіс-моль" Шопена, найпопулярнішого композитора романтичної доби. Мазурки цього композитора є першими зразками романтичної музики, в яких звучить народний мелос. Знову ж у польонезах відбивається героїчна духовність народу його країни. Для виконання творів Шопена вимагається велика технічна спроможність, широка уява та добрий смак в утриманні педалу й темпа рубато.

Гра Винницького відзначалася плавністю, щирою емоційністю, а славні октавові пасажі в „Польонезі" блискотіли чистотою, прозорістю та скорістю. Виконання було справді захоплююче.

Одушевлена публіка реаґувала гучними оваціями. Винницький відповів на це суверенним виконанням „Мефісто вальса" Ліста. Важко було б знайти більш влучний твір, щоб тематично так добре перекликувався з віртуозною програмою концерту.

90-хвилинна програма була особливим проникненням в образний світ інструментальної музики. Слухач міг винести краще розуміння твору, ідей та піянізму взагалі.

Концерт був влаштований у рамках серії літнього сезону Українського Культурного Центру в Гантері.

Євген Крименко

Два Патріярхи

Два Патріярхи — немічні й могутні,
В труні один, а другий у візку;
Хоч тіло тлінне, дух кріпкий, невгнутий,
Хоч горя чашу випили гірку,
Здвигнули Храм на скелі, не в піску.
Душею потрясли і совістю народу
І, мов Предтечі у землі безводній,
Звіщали волю знову нам Господню;
Борці за Правду серед лжі і зла,
Світильники на темному розпутті,
А імена їх у ґраніті куті:
Два Патріярхи — Йосиф і Мстислав.

* * *

Зустрілись у вірному тут Львові:
Один вже мертвий, другий ще живий...
У єдності шукали сил обнови,
На шлях твердий ступили, та прямий.
У боротьбі нерівній і важкій
Перемагали рабство, зраду, змову;
Хоч падали, то починали знову
Орати наш церковний переліг, —
Що підстилкою був чужих доріг, —
І засівали зерном золотим.
Мета життя їх все ясна, незмінна,
Їх Заповіт огнем горить святим:
Єдина Батьківщина — вільна Україна,
Єдина Церква й Патріярх один!

(Рефлексії з приводу перепохоронення Патріярха Йосифа, з участю Патріярха Мстислава, в серпні 1992 року у Львові)

Серпень 1993

Отець д-р Йосиф Кладочний

„БЕРЕЗА-КАРТУЗЬКА" МОЇХ ЧАСІВ

VI.

Командир екзекуційного відділу поліції рішив нам сказати ще перед нашою смертю „прощальну" промову. Він говорив більш-менш так: „Ви ск..... сини, ви зрадники і руїнники Польщі. Через вас війна, через вас ллється польська кров на фронті, від німецьких бомб гине багато людей, через вас вогонь і знищення впало на Польщу. За те ви мусите понести заслужену кару. Огляньтеся позад себе. І що ви там бачите? Бачите яму повну г..... Там ваш гріб. Смерть вам всім — зрадникам". — Так він промовляв, а я легко вдарився в груди, деякі повторили цей рух. Значить знали, що вимовляю форму розгрішення. Потім я дивився, як гарно світить вересневе сонце, як зеленіє травичка, як цвітуть кущики вересу і думав, чи потім, як кулі проб'ють мій мозок і серце, то чи я ще буду мати таку саму свідомість, як маю тепер, чи буду сприймати враження зовнішнього світу так, як тепер, чи все буде для мене таким, як тепер, чи все стане інакшим...

Поліціянт скінчив свою промову, отже, лишалося нам ще кілька секунд життя. Всі поводилися спокійно, з повною резиґнацією, ми думали, що скоро найдемося в іншому світі, в інших вимірах. Сильна віра в те, що скоро злучимося з Господом Богом, кріпила нас. Ми молилися. Та сталося чудо: настав новий збіг обставин, настала нова ситуація і все відразу перемінилося. Зовсім несподівано алярмові сирени своїм гудінням сиґналізували наліт літаків, і рівночасно на небі появилися німецькі стрімкопадні літаки — бомбардувальники, які з великої висоти у майже прямій лінії спадали на табір, видаючи при тому сильно ділаюче на нерви виття: „Ма.. а..ав!" Літаки знижалися скоро щораз нижче, але бомб не кинули; зовсім неочікувано піднялися вгору. Мабуть німецьке командування знало, що в лягрі перебувають також і полонені німецькі летуни, та може хотіли допомогти їм, засиґналізувати можливістю якогось рятунку для них. Серед поліції постала паніка. Забравши скоростріл, рушниці, поліцаї втекли за ляґерну зону, а ми всі розбіглися по площі, користаючи з замішання, а відтак по камерах, хто куди.

Від того дня стало в лягері якось легше, тихше, менше били, але настрій в'язнів був гнітючий, відчуття небезпеки збільшилося, всі ждали якоїсь розв'язки, якогось кінця. А тих кількох летунів-німців, взятих у полон, поліція розстріляла.

Мав Міцкевич свого Домейка і Довейка, а ми мали своїх Лаха і Ваха. Обидва священики, обидва подібні до себе, обидва низькі та грубі, обидва були в одному віці та й походили обидва з Перемиської дієцезії. І при загальному биттю, били поліціянти ще додатково Ваха за Лаха, і Лаха за Ваха, а потім ще обох нараз. Разом вони вийшли з Берези Картузької, та на жаль не жили вже довго. Та і багато з них, що вийшли на волю, скоро відтак повмирали.

Найприкріші моменти були для нас увечорі. Два-три поліціянти входили на камеру, без ніяких документів чи списків, і забирали зі собою трьох-чотирьох в'язнів. Перед тим придивлялися до нас своїми злими очима, водили по наших рядах, а відтак показували пальцем на поодиноких наших товаришів і говорили: „Ти і ще ти, а ти — також, ну і ти, — ходіть". Ми в часі такої акції старалися не дивитися в очі поліціянтам. І викликані люди йшли і вже до нас не поверталися... Їх забирали на розстріл. Так було щовечора, і кожний з нас почував себе бараном чи волом у стайні, якого, як не сьогодні, то завтра візьмуть на заріз. Це пригнічувало нас і кожний думав: „Ну, ще сьогодні мене не взяли, але завтра чи післязавтра може прийти моя черга". — Та нічого покищо не можна було зробити. Нам лишалось тільки коритися долі та надіятися на всемогучу поміч Божу.

Після такої вибірки, входило до камери кілька поліціянтів з палицями, і один з них подавав команду: „Спати!" — Отже, треба було дуже скоро з-під стіни добігти до нар, дістатися на дошки нар, та в убранню лягти на них боком. Але не всі вспівали, або не могли скоро виповнити команду. Відстаючих поліція підганяла палицями. Крім нас находилися в ляґрі в'язні-кримінальники польської національности; вони працювали в кухні, пекарні та сповняли інші господарчі функції. Вони носили тюремне убрання, а на плечах блюз мали вибиті номери великим шрифтом. Кримінальники мешкали окремо, але все таки в нашому ляґерному житті відіграли певну ролю, та про це згадаю пізніше.

Сьомого чи 8-го вересня, пізно увечорі, прибув новий ешельон в'язнів. Їх прийняли подібно, як і нас, тільки з тим ще додатком, що на подвір'ї загнано їх у кут, який творили стіни двох будинків, і там їх так били, що вони кричали страшними голосами, а деякі з них по виступах цеґол (мури були не виправлені) старалися піднятися в гору, щоби уникнути ударів палиць поліціянтів, та це їм не вдавалося. Крик битих був страшний і, хоч не можна було підходити до вікон, то однак ті, що були біля вікна, обережно дивилися на те, що діялося на подвір'ї, і тоді пригадалася мені наша приповідка: „Будуть тебе бити так, що аж по стінах будеш дертися". — Ми співчували битим, але страх нас огорнув, бо і нашу безпорадність дуже ми відчували.

Було в Березі Картузькій багато еміґрантів із Наддніпрянської України, які мали в Польщі так звані нансенівські пашпорти. Переважно це були петлюрівці, українці з центральних і східніх земель України. Були і росіяни, які також мали такі пашпорти. Назагал навіть в'язні в одній камері не могли мати широкого контакту зі собою. Так само камери, як і бараки, були від себе ізольовані. Тільки тоді, коли кілька бараків виводили на подвір'я, можна було мати контакт. Інваліди становили окрему групу, а серед них на подвір'ї, бачив я д-ра Дмитра Донцова, ідеолога українського націоналізму, генерала Павла Шандрука, та кількох інших знайомих зі Львова, визначних українських громадян.

Продовження буде.

Делеґація...

(Закінчення зі стор. 1)

ської Помісної Католицької Церкви, кардинал Мирослав Іван Любачівський, духовним опікуном був о. Йосиф Мілян зі Львова, а членів групи вибирали голова УМХ Крип'якевич.

Друга менша група із шістьох семінаристів, також зі Львова, була спонсорована єпископом УКЦеркви в ЗСА Владикою Василем Лостеном і ці семінаристи разом гідно репрезентували Україну.

Ми завважуємо, що усі тут з радістю бачили наших делеґатів на телевізійних новинках і бачили синьожовті прапори в їхніх руках, так що не було найменших сумнівів, що на зустрічі була добре представлена вільна українська держава.

— Так, — розповідає Л. Горова, — усі там у Денвері знали, хто ми та кого репрезентуємо, всі знали, що це Україна і що вона тепер нарівні з іншими вільними державами. На зустрічі були також українці з Канади та ЗСА, з якими ми подружили та пережили прегарні хвилини. Ми всі разом перебували, співали, веселилися, розуміється, зробили дуже багато знайомств, що їх будемо, напевно, тепер підтримувати.

— А як ви проживали в Денвері та скільки там перебували?

— Мушу зі зворушенням сказати, що українці з Денверу надзвичайно сердечно нас прийняли, розділили у приватні доми та цілий час нами опікувалися. Шкода, що ми були там лише шість днів. Але закінчили ми нашу цікаву подорож оглядинами Ню Йорку і тепер повні вражень повертаємося додому. Розуміється, у Львові будемо мати зустріч з нашими друзями з організації „Українська молодь — Христові" та з громадянством, бо ж усі цікаві довідатися про наші переживання. А вони були надзвичайні — не лише зустріч віч-на-віч із Папою Іваном Павлом II, але й з іншою католицькою молоддю, з якою ми одну ніч навіть спільно таборували на великій площі.

— Нам відомо, що інші члени вашої групи останні дні перед поворотом перебували у Стемфорді, а ви тут з родиною і тому мали нагоду зайти до нас. Скажіть ще дещо про себе і свої особисті пляни.

— Як вам відомо, я мала вже свої концерти в Західній Европі, зокрема у Великобританії, де відвідала аж 25 українських осередків. Виступала також в Польщі і Австрії. У мене ще залишився рік науки в Музичному Інституті, а відтак мрію працювати на телебаченні, співати і компонувати — це моє життя!

— Ми з приємністю послухаємо вашу музику та спів на стрічці і подивляємо, що у вас також вже є пісні англійською мовою. Чи це має особливу ціль?

— Так, у своїх піснях я передаю свою життєву філософію і хочу, щоб це зрозуміли і ті, що не знають української мови. Тому і назва другої касети, яку я закінчила, є англійською мовою „To stay one's oneself".

— Коли я співаю, моя душа стає храмом, — каже Леся з блискучими очима і ми їй віримо та бажаємо, щоб залишилася з таким захопленням якнайдовше.

Архітект з Америки — автор храму в Дрогобичі

Проєкт храму

Дрогобич — місто, що розташоване в підгір'ї Карпат. Місто друге за величиною і розвитком індустрії на Львівщині (після Львова).

Початки Дрогобича сягають десь XI, якщо не X століття. Тоді наддністрянські землі належали до Київської Руси. Білу сіль — місцевий скарб природи — справедливо вважають матір'ю Дрогобича. З історією міста також пов'язані імена багатьох відомих та видатних людей, серед яких найяскравішими постатями були Юрій Дрогобич та Іван Франко.

За 48 післявоєнних років Дрогобич зазнав багато змін. А в місті з'явилися нові житлові масиви по 15,000 — 20,000 людей. У зв'язку з засиллям атеїзму, протягом цього часу такі великі скупчення людей залишалися позбавлені релігійної обслуги. І тому українські церкви і демократична влада Дрогобича об'єдналися у спільній меті — збудувати в тих районах нові храми.

І ось архітект з Міннеаполісу, Міннесоти, Ярослав Корсунський відгукнувся на пропозицію Греко-Католицької Церкви розробити проєкт сучасного храму. Ярослав Корсунський з приємністю прийняв пропозицію і безкоштовно офірував проєкт храму Дрогобицькому деканатові в особі декана о. Мирона Бендика. Виконаний проєкт у візантійсько - українському стилі і справляє величне враження. Тож нічого дивного, що духовна візія України дістала реальне втілення в обрисах спроєктованого ним храму. Храм буде високий, світлий і дуже місткий, що для сьогоднішнього Дрогобича надзвичайно важливо.

Архітектурна фірма Ярослава Корсунського, яку він заснував у 1965 році, будує в Америці в основному торговельні центри і культурно-побутові споруди. Сьогодні її поміщено на 48 місце у списку найбільших архітектурних компаній Америки і на друге місце у стейті Міннесота.

А в червні цього року архітект Я. Корсунський був гостем міста Дрогобича. Поза всяким сумнівом, — почесним гостем. Відбулися зустрічі з священством, яке прийняло такий щедрий дарунок, та архітектами і будівельниками міста. Гостя з Америки також приймало керівництво міста. На зустрічі йшлося про труднощі з фінансуванням і будівництвом церков на Україні. Приїзд архітекта до Дрогобича був викликаний також необхідністю оглянути місце майбутньої будови і узгодити технічні деталі з місцевими архітектами, високим професійним рівнем яких Я. Корсунський був приємно вражений.

В інтерв'ю для місцевої газети „Галицька Зоря" архітект Я. Корсунський сказав: „Ваше місто мені дуже сподобалося, хоч багато ще потрібно зробити. Дуже хотів би через п'ять років бачити Дрогобич відновленим. І зрозуміло, що хотів би побачити храм вже збудованим. Бажаю дрогобичанам бути багатими, щасливими і дуже не хочу почути знову оте 'ми бідні, нещасні' ".

Така будівля сьогодні коштувала би чотири-п'ять мільйонів долярів. І ця сума дає можливість належно оцінити жертовність архітекта Корсунського. (До речі, видатки, пов'язані з частими приїздами до Дрогобича Я. Корсунський теж взяв на себе). Отже можна не сумніватися, що його ім'я й імена всіх жертводавців будуть вдячно відзначені на пам'ятковій таблиці. Хоч сам архітект православний, але це не зашкодило йому офірувати цей щирий подарунок проєкту храму грекокатоликам.

Нижче подається уривок звернення церковної і світської влади міста Дрогобича до українців у діяспорі:

„...Для успішної і швидкої побудови храму запрошуємо і Вас, усіх хто в діяспорі, але дрогобичанин за корінням і патріотизмом, об'єднати зусилля і спільно залишити після себе добру пам'ять нашим нащадкам і місту, збудувавши величавий храм Воскресіння Христового. Імена всіх жертводавців будуть занесені в пропам'ятну таблицю фундаторів храму. Збір коштів ми просимо провести Комітет „Дрогобиччина" в особі голови Степана Гавриша.

Молимо Божого благословення для всіх, хто відгукнеться на наше звернення.

о. Мирон Бендик,
декан дрогобицький УГКЦ

Мирослав Глубіш,
мер міста Дрогобич".

Інж. Микола Меґець

ПОВНІСТЮ ПРИПИНИЛАСЯ праця на 110 австралійських шахтах. Понад 20.000 шахтарів розпочали п'ятиденний страйк, протестуючи проти того, що Австралія експортує вугілля за зниженими цінами.

ЗА ЗВ'ЯЗОК З НАРКОМАФІЄЮ центральна виборча комісія Пакістану викреслила зі списку кандидатур на наступні парляментарні вибори трьох політичних діячів. Вони були депутатами парляменту попереднього скликання. Всього в „чорному списку" урядових осіб, причетних до корупції, є 20 прізвищ.

ПІСЛЯ СЕМИРІЧНОЇ перерви в Бразилії відновлено виробництво колись найбільш популярного в країні авта — „Фольксваґен-жучок". У 60-ті роки воно було символом відродження бразилійської національної економіки. Перші авта вдосконаленого взірця зійшли з конвеєрної лінії автового підприємства в Сан-Павлю.

МИНУЛОГО ТИЖНЯ Росія формально закінчила свою космічну ревалізацію з Америкою, яку провадила успішно впродовж десятиліть холодної війни, і погодилася на спільне плянування та конструкцію міжнародної космічної станції. Крім цього окремий договір підписали віцепрезидент ЗСА Ал Гор і прем'єр-міністер Росії Віктор Черномирдін. Росія погодилася ввести контролю на вивіз ракетної технології, чого вимагав Уряд президента Билла Клінтона, як передумову до співпраці у космічному проєкті. Цим також Росія здобула для себе доступ до прибуткового міжнародного ринку запуску комерційних сателітів.

БЕРУЧИ ДО УВАГИ зменшення американських збройних сил і настоювання Пентаґону, щоб кожночасно бути готовими боронити країну у двох місцях можливого виникнення конфлікту, військові керівники плянують більш відповідальну ролю для резервістів. Згідно з пляном, що його подав до загального відома секретар Департаменту оборони Лес Аспін, пропонується збільшити кількість годин виколу та негайну боєздатність принайменше 15 бригад Військової крайової ґвардії.

Якщо Україна...

(Закінчення зі стор. 2)

до росіянок у справі Севастополя („Літературна Україна" 15-го липня, 1993): „Ми не повинні допустити ще однієї кривавої, безглуздної війни на терені колишньої імперії".

Жінки, які родять і вирощують дітей, ніяк не бажають бачити своїх дітей мертвими. Ідучи за тим інстинктом, це могло б бути викликом з Києва української жінки до всіх жінок світу, усіх націй і рас, щоб вони допомогали, натискати на свої уряди — зліквідувати ту несамовиту анармальність, якою є атомова, ядерна чи у плянах „лейзерна" смертоносність. Все те відкрило б у світі для України новий для неї політичний статус. І він не був би периферійний.

Св. п. Ф. Винників

У п'ятницю, 6-го серпня цього року відійшла у вічність на 100-му році життя в домі своєї доньки Марії (Мухи) і зятя Євгена Стахіва у Вальдвіку, Н.Дж., св. п. Фотина з Гуглевичів Винників.

Народилася Фотина 26-го лютого 1894 року в Конюшках Королівських коло містечка Рудки Львівської области. Замужна була за Сидором Винників, урядовцем Т-ва „Дністер" у Львові. Мати трьох доньок і двох синів. 21-літню доньку Наталію засудили большевики 19-го січня 1941 року в голосному процесі 59 членів Організації Українських Націоналістів (ОУН) на смерть із заміною на довічну в'язницю. Наталія каралась в тюрмі в Бердичеві і тільки чудом вийшла живою в липні 1941 року. Повернулася додому, а вже вліті 1942 року пробралася у Київ, щоб там взяти участь у підпільній боротьбі проти німців. У Києві була арештована Ґестапом в жовтні 1942 року, а в листопаді того ж року розстріляна в Бабиному Яру. Один сатрап Сталін засудив, а другий сатрап Гітлер присуд виконав.

В Бабиному Яру встановлено Хрест з іменами багатьох розстріляних українців патріотів-героїв: Івана Рогача, Олени Теліги і між іншими Наталії Винників.

Така була незавидна доля Фотини Винників, доброї дружини, люблячої мами, бабуні і прабабуні, щирої української громадянки-патріотки, яка залишилася жити у Львові. Лише в січні 1971 року Стахови спровадили свою маму і тещу до Америки, де вона й жила у них до смерти.

Похорон відбувся 9-го серпня ц.р. на цвинтарі Св. Духа в Гемптонбурґу. Похоронні відправи провів о. Осип Панасюк з церкви в Рамзі.

На могилі промовляв внук Борис Стахів, а на тризні в ресторані в Гошен, Н.Й.: д-р Роман Барановський, інж. Іван Хамуляк, син покійної Володимир Винників і зять Євген Стахів. Він з великим зворушенням переповів, як завдяки своїй пізнішій тещі зберігся живим перед окупантами, які за ним слідкували. Довелося навіть жити під фальшивим прізвищем Кравс і під таким прізвищем навіть одружився з донькою Марією (Муха). Цим своїм спомином віддав шану покійній і зворушив усіх присутніх на трапезі, у якій взяло участь коло 40 осіб.

Роман Барановський

Ювілей Відділу

24-го липня коло 50 членів 496 Відділу УНСоюзу ім. Т. Шевченка зібралися в затишній залі місцевої церкви в місті Рентон, близько Сієтлу, на збори, щоб відсвяткувати 40-річний ювілей Відділу, ювілей століття „Свободи" та відбути Річні загальні збори.

Програмою проводив Ігор Деркач, заступник голови Відділу. Програму розпочали молитвою. Цікаву доповідь про століття „Свободи" прочитав Мирон Пилип'як — заступник секретаря. Михайло Кігічак, секретар Відділу прочитав про сорокліття існування Відділу.

Марія Шевченко з малою групою друзів заснувала цей Відділ, який мав початкові труднощі. Після приїзду родин Клосів і Кігічаків праця значно оживилася. В 1981 році М. Кігічак перебрав працю секретаря від М. Шевченко з причини її хвороби. У 1990 році почали приїжджати нові еміґранти з України. У 1990 році М. Кігічак вписав у члени рекордову суму — 206 осіб.

В часі програми виступили наші місцеві бандуристи сестри Марія та Наталя Василишини, Олександер Криницький зі своїм товаришем та діти з декламаціями.

Голова президії зборів М. Кігічак відкрив загальні збори Відділу. В своєму звіті секретаря, пост якого займає вже 22 роки, а перед тим 10 років у Клівленді, Огайо, подав, що 496-ий Відділ почав з понад 20 членів. На даний час є 214 членів. Слідували звіти інших членів управи. Після уділення абсолюторії уступаючій управі, збори переобрали ту саму управу. На закінчення бандуристи заграли гимн „Ще не вмерла Україна".

Закінчилися урочисті збори смачною перекускою, яку приготовили членкині Відділу під керівництвом Ольги Василишин, Мирослави Деркач та інших. М. Кігічак поділився своїми враженнями від поїздки в Україну.

Н. Н.

Ґлибоку подяку

отцям Редемптористам парафії св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., за відслуження св. Літургії 16-го серпня 1993 р. у невимовно болючу п'яту річницю відходу у вічність найдорожчої дружини, мами і бабці

св. п.

Степанії Наталії Ворох

складає муж — СТЕПАН з дітьми і внуками

У ПЕРШУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашого найдорожчого ніколи незабутнього
МУЖА, БАТЬКА І ДІДУСЯ

бл. п.

МИХАЙЛА БОДЛАКА

будуть відслужені

ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

в середу, 15-го вересня 1993 року
в церквах:

Пресвятої Трійці в Керґонксоні, Н. Й.;
в родинному місті Болехові, Україна;
в катедральному соборі св. Юра у Львові;
св. Духа в Істон, Па.;
Входу в Храм Пр. Богородиці, Норт Порт, Фла.;
в каплиці Сестер Служебниць Пр. Діви Марії, Словсбурґ, Н. Й.

Просимо приятелів і знайомих пом'янути покійного в цей день у своїх молитвах —

дружина — ОЛЬГА
син — БОГДАН з родиною
родина в Україні

Ділимося сумною вісткою, що в п'ятницю, 27-го серпня 1993 р., в Бостоні, Масс., відійшов у вічність на 68-му році життя

бл. п.

МИКОЛАЙ ГАПІЙ

народжений в селі Сапові, повіт Підгайці, Україна.

ПОХОРОН відбувся в понеділок, 30-го серпня 1993 р. з української католицької церкви Христа Царя, а опісля на цвинтар св. Йосифа в Бостоні, Масс.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

У глибокому смутку:

дружина — АННА ГАПІЙ (з дому БАРНА)
дочки —
АННА НОСАЛЬ з мужем МИХАЙЛОМ
МАРІЙКА ГАПІЙ
внук — МИХАСИК НОСАЛЬ
брати —
ЯРОСЛАВ ГАПІЙ з родиною — Україна
ІВАН ШАПІЙ з родиною — Україна
сестра — ІВАНКА СОЛОТИНСЬКА з родиною — Україна

Замість квітів можна складати в його імені пожертви на природне прикрашення нового табору Спілки Української Молоді, в Елленвіл, Н. Й. через Ukrainian American Youth Assoc., "Camp Fund", 82 Glen Road, Jamaica Plain, MA 02130.

Ділимося безмежно болючою вісткою з родиною, приятелями та всією громадою в Україні і діяспорі, що в четвер, 2-го вересня 1993 р. відійшов у вічність на 68-му році життя наш найдорожчий МУЖ, БАТЬКО І БРАТ

бл. п.

ОСИП СТАРОСТЯК

У глибокому смутку:

дружина — МАРІЯ
донька — ЛЮБА з мужем
сини — БОГДАН з дружиною
ОРЕСТ
внуки — ЕДВАРД І ВІКТОР

Тіло покійного спочине на улюбленій йому батьківщині — Україні в рідному селі Головецьку, Львівської області.

В Україні

Суми. — Представник Президента України в області Анатолій Єпіфанов видав розпорядження про організування продажу об'єктів і майна розформованих військових частин, розташованих у Лебединському районі, на конкурсній основі. Отримані гроші плянується використати для будівництва житла військовослужбовцям із вищезгаданих зліквідованих частин. Заявки надходять з київських, московських і санкт-петербурзьких фірм.

Київ. За повідомленням Міністерства статистики, у серпня в Україні було зареєстровано 76,000 безробітних. Серед них найбільше інженерів, учителів та бухгалтерів. На чорити безробітних — припадає три жінки.

Івано-Франківське. — Президія обласної ради журналістів оприлюднила заяву в якій різко засуджується спроба окремих представників законодавчої і виконавчої влади диктувати засобам масової інфорамції свою волю. За словам голови обласної організації журналістів Богдана Фіголя, журналісти активно виступатимуть проти таких випадків.

Бурштин. — Колектив Бурштинського ремонтно-транспортного підприємства на Івано-Франківщині налагодив випуск дефіцитних прокладок бльоків для двигунів авт марки ГАЗ (Горьковський автомобільний завод). Особливість новинки в тому, що виготовлені прокладки не металево-азбестові, а з алюмінію, що робить їх довговічнішими.

Івано-Франківське. — Орендна фабрика „Барва" провела презентацію своєї продукції. Було представлено широкий вибір хемічних засобів, необхідних для виробництва товарів легкої промисловости. Івано-Франківські виробники уклали угоди про постачання своєї продукції до Росії, країн Центральної Азії і Балтії.

Очаків. — Миколаївська обл. — Мешканці міста протестують проти спроби введення до міста хемічних відходів з підприємств Німеччини. Фірма „Очаків-опторг" уклала угоду з німецькою фірмою „Ганноло ра Зібрандіх" про перевезення до Очакова з Німеччини токсичних відходів. Керівники очаківської фірми отримали за це від німецьких партнерів товари на суму 53,000 німецьких марок у вигляді гуманітарної допомоги. Перша партія хемікатів затримана на Миколаївській митниці.

Бердянське, Запоріської області. — З території місцевого виробничого об'єднання викрадено два свинцеві контейнери, наповнені радіяційнонебезпечними речовинами, що кілька років тому надійшла зі Східньої Німеччини разом з технологічним обладнанням. Поблизу контейнерів радіяційний фон становить 15 мілірентгенів на годину, тобто перевищую припустиму норму в тисячу разів. Контейнери не використовувалися. Документи на них відсутні.

Львів. Консисторія Української Автокефальної Православної Церкви оголосила про скликання 7-го вересня в Києві Помісного Собору УАПЦ, який має стати вірішальним у розв'язанні відносин між УАПЦ та УПЦ.

Львів. — При обласному управлінні внутрішніх справ створено фонд „Ваша безпека". Його мета — збір грошей для посилення боротьби зі злчоинністю та допомоги потерпілим правоохоронцям під час виконання службових обов'язків. Серед перших спонсорських внесків є кілька сотень долярів від анонімної особи.

Харків. — У національному науковому цнтрі Харківського фізико-технічного інституту налагоджена технологія обробки унікальних блакитних топазів. Вартість одного 15-ти каратового камінця сягає до 1,000 долярів.

Одеса. — У конкурсі на право будувати нафтовий термінал візьмуть участь 16 чужоземних компаній, в тому числі — американські, норвезькі, французькі, англійські, японські, корейські представники фірм і одна з фірм Монако. Одна з незацікавлених компаній по закінченні конкурсу, 13-го вересня проведе інспекцію проєкту-переможця щодо його відповідности світовим стандартам.

Харків. — У міському Плянетарії відкрилася нова програма „Зоряне небо України". Її підготовував колектив Плянетарію до Дня Незалежности України. Назви зірок і сузір'їв на карті зоряного неба подано українською мовою, так як їх називали козаки в давнину.

Львів. — Заступник голови Міської Ради Володимир Парубій оприлюднив заяву, у якій звинвачує голову Міськради Василя Шпіцера у навмисному роздуванні штату працівників Міської Ради і Державної адміністрації. У міськвиконкомі 1990 року працювало 184 особи, а нині є 617.

Київ. — Міністер оборони Костянтин Морозов видав директиву про запровадження державної мови у Збройних силах України. Згідно з директивою українська мова впроваджена в більшості управлінь міністерства оборони та головного штабу Збройних сил, у військових частинах і закладах, як у діловодстві, так і в службових спілкуваннях. Передбачено також конкретні заходи для вилучення російської термінології на службі у Збройних силах України.

Львів. — Керівництво Обласної Державної адміністрації подало на розгляд Ради Европейського реґіону клопотання про прийняття Львівщини до цього об'єднання. До зони вільного підприємництва плянується включити не лише Львівщину, але й Закарпаття. Секретар Ради об'єднання Адам Пензьол на пресовій конференції під час відвідин Львова підтримав думку про вступ Львівщини до Еврореґіону.

Харків. — Нечуване пограбування тисяч харків'ян сталося тут протягом короткого часу. Від початку нинішнього року в місті самозліквідувалося сім фірм, які брали під процент грошові вклади від громадян. В результаті припинення діяльности цих організацій, 17,000 харків'ян втратили все, не отримавши ні компенсацій, ні вкладених грошей.

Одеса. — Голова президії обласного відділення Ради Миру Іван Гайдай оприлюднив відкритий лист, у якому звинуватив Міхаіла Ґорбачова, що його фонд створений заради самозбагачення. Автор твердить, що численні прохання Ради Миру про виділення грошей для будівництва лікарні ветеранам-інвалідам Другої світової та Афганської воєн, „Ґорбачов-фонд" відповідає відмовою.

Київ. — Голова Верховної Ради України Іван Плющ зустрівся з делегацією Всесвітньої Організації Охорони Здоров'я (ВООЗ). Під час зустрічі йшлося про допомогу Україні у вирішенні проблем екологічного стану, пов'язаних з катастрофою на Чорнобильській атомній електростанції, різким послабленням імунітету жителів України. Предсавник ВООЗ доктор Йоганнес Галавер пообіцяв приділити гідну увагу проблемам України в питаннях боротьби з хворобою СНІД (АІДС).

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

124 учасники закінчили вишкіл у спортовій школі „Ч. Січі"

Ґлен Спей, Н.Й. (О. Твардовський) — Тут на оселі УБСоюзу „Верховина" закінчився чотиритижневий вишкіл у Спортовій Школі „Ч. Січі", в якому в цьому році взяло участь 124 юначок і юнаків з різних міст ЗСА, Канади, Німеччини і України. Між іншим з України було семеро дітей, п'ятеро з яких (Руслана Шкурлей з Донини, Дмитро Мальців з Києва, Денис Колб з Ужгороду, Гриць Мартинюк зі Львова і Максим Артеменко з Києва) побували на вишколі як стипендисти: Миколи Бойчука — власника Голідей Інн в Самервіллі, УСВТ „Чорноморська Січ" в Нюарку, Кредитівки „Самопоміч" в Нюарку, УБСоюзу в Скрентоні, Фестивального Комітету в Ню Джерзі і ОУА „Самопоміч" в Нюарку.

Як ми вже подавали у вістці про відкриття Спортової Школи у складі команди і на позиціях інструкторів, працювали фахові і професійні особи, завдяки яким юнацтво значно підвищило свої технічні і духовні засоби. Доречно буде зацитувати одну з відповідей в інтерв'ю з автором цих рядків, що було проведене після чотиритижневого перебування у Спортовій Школі на позиції інструктора копаного м'яча, викладача і тренера Київського політехнічного інституту Володимира Ковальова: „Я вдячний Проводові УСВТ „Ч. Січ" за можливість працювати у Спортовій Школі. Склад інструкторів і опікунів зустріли мене дуже привітно і з перших днів свого перебування у Спортовій Школі я почував себе дуже приємно. Інструктори і опікуни школи — високопрофесійні майстри своєї справи. Мені дуже сподобалось, що вишкільна програма постійно коректується, поліпшується. Програма розрахована, як на новачків, так і для тих, хто має певні навики у спорті. Тричі на день діти на свій вибір можуть займатися футболом, тенісом, відбиванкою, плаванням. До тренування вживаються сучасні технічні засоби. Різноманітність. Різноманітність і емоційність зайнять, а також добрі побутові умови разом зі смачним висококальорійним харчуванням (багато українських страв) і цілюще гірське повітря, незважаючи на насичену вишкільну програму, дозволяє дітям швидко відновлювати свої сили і з задоволенням займатися спортом. Але не тільки спортом живуть діти в таборі. Вони вивчають і співають українські пісні, деклямують вірші, проводять вечори гумору, розваги, ватри — все це збагачує їх духовно. Мені особливо сподобалося, що кожного вечора при знятті прапорів весь табір співає гимн України. Вважаю, що чотири тижні, які я провів у Спортовій Школі „Ч. Січ", збагатили мій досвід і особисто для себе я виніс багато корисного".

Можемо до цього додати, що цьогорічна Спортова Школа „Ч. Січі" була успішним господарем 19-их Українських Ігор Молоді. Вона теж пройшла стислу контролю програм і перебування Федеральною Аґенцією і дістала першорядну оцінку. В суботу, 21 серпня, на закінчення вишколу відбувся спільний обід-бенкет, що його відкрив керівник „СШ" останніх двох тижнів О. Твардовський. Подавши короткий звіт батькам і гостям про основніші факти перебування і вишколу учасників, він представив господаря бенкету, керівника Спортової Школи перших двох тижнів, голову УСВТ „Ч. Січ" і УСЦАК М. Стебельського, який проводив програмою до її закінчення. Після представлення присутнім Команди й інструкторів з короткими промовами виступили: І. Чупенко — технічний директор вишколу і головний інструктор копаного м'яча, П. Саляк — секретар УБСоюзу, який між іншим сказав": „Немає ні в кого сумніву , що в Спортовій Школі своїми успіхами ви виробляєте добре ім'я для цілої української громади. Ви мужнієте, вивчаєте техніку як змагатися і перемагати і в який спосіб іти вперед..." Признання за зразкову поведінку і дисципліну в Спортовій Школі висловив Я. Ґавур — управитель оселі „Верховина". Слідувала самодіяльна програма учасниць й учасників під керівництвом Марійки Бокало — професійної учительки і писарки „СШ". Окремі групи юнацтва виступили з деклямаціями, піснями, багато з яких були створені протягом років у Спортовій Школі. Багато батьків були здивовані виступами своїх дітей, особливо ті, які до цього часу не володіли рідною мовою так вправно.

Після цього відбулася найважливіша точка програми — вручення для юнацтва здобутих нагород за осяги з окремих ділянок вишколу — спорту, дисципліни і поведінки. Ці нагороди, що їх вручували інструктори і опікуни, уфундував УБСоюз і УСВТ „Ч. Січ".

На закінчення, перед яким ще учасник Денис Колб з Ужгороду зложив управі Спортової Школи подяку в імені учасниць й учасників, усі присутні відспівали „Ще не вмерла Україна".

Подаємо список тих юначок й юнаків, яким були вручені трофеї, медалі і грамоти Спортової Школи „Ч. Січі":

З копаного м'яча: Дам'ян Гуменюк, Тома Сарахман-Бравн, Максим Артеменко, Марко Макар, Христофор Ренерис, Марко Попович, Матей Попович, Андрій Марцинковський, Тома Макар, Дмитро Мальців, Марко Бурдет, Дам'ян Колодій, Марко Левицький, Оксана Паливода, Стефан Равриш, Андрій Варянка, Адріяна Гординська, Михайло Малічишин, Андрій Панас, Ришард Вислоцький, Стефан Дубанович, Стефан Колодій, Роман Луків Богдан Поритко, Юрій Ровенко, Михайло Васько, Христофер Ґродзіцький, Григорій Ясінський, Данило Левицький, Григорій Малічишин, Григорій Равриш, Олесь Шандор, Зенон Завада, Флавіо Гикел.

За осяги в тенісовому вишколі: Юрій Гірак, Гриць Мартинюк, Олесь Бринзак, Микольцьо Процюк, Марія Фарел, Орися Дупляк, Христофор Ренерис, Тимотій Гарасім, Денис Колб, Зеня Бринзак, Юрій Ґундуров, Наталка Гординська, Лариса Залізко, Раєн Ербек.

З плавання: Юрій Гірак, Шанон Манґон, Никола Єфремов-Кендал, Аля Олейник, Дам'ян Гуменюк, Вітя Раковська, Марко Макар, Катлін Фарел, Тома Макар, Марія Фарел, Дануся Луків, Руслана Шкурлей, Стефан Ґіна, Ляна Ровенко, Олесь Ковар.

З відбиванки: Орися Дупляк, Микольцьо Процюк, Валя Мазур, Аля Олейник, Вітя Раковська, Катерина Фарел, Зеня Олійник, Шанон Манґон, Олесь Богданович, Христина Шандор, Андрій Янюк.

Найкращі таборовики: Орися Дупляк, Зеня Олійник, Адріяна Гординська.

Найкраща спортсменка: Адріяна Гординська.

Окремі нагороди були вручені тим учасникам, які брали участь і вийшли першими в довгому бігу з перешкодами, так званому „Біг по Україні", в якому перешкоди мають назви більших міст України.

Переможцями вийшли: Марко Макар, Микольцьо Процюк, Дем'ян Гуменюк, Марко Попович (в кількох вікових групах). Серед дівчат: Зеня Бринзак з Києва, Марія Фарел, Зеня Олійник і Аня Олейник.

Спортову Школу відвідав також голова Тернопільської обласної організації Української Спортової Асоціяції Євген Кучма, який висловив признання УСВТ „Ч. Січ" за організацію і ведення тієї вишкільної інституції.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ГАМФРІ ТРАНЗУЛЯК, член УНС Відд. 282-го Т-ва Ім. Непорочного Зачаття у Вилкс Беррі, Па. помер 5-го червня 1993 року на 74-му році життя. Нар. 31-го липня 1918 року в Монесін, Па. Членом УНС став 1936 року. Залишив у смутку дружину Олену (Франкевіч). Похорон відбувся 8-го червня 1993 року на цвинтарі св. Марії в Даллас Твп., Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Марія Болоскі. секр.

ІРЕНА ВІТКОВИЦЬКА член УНС Відд. 15-го Т-ва „Україна" у Вашінґтоні, Д.К. померла 15-го березня 1992 року на 92 році життя. Нар. 1900 року в Україні. Членом УНС стала 1950 року. Залишила у смутку синів Ігоря і Олега з дружинами, доньок Марію Дирр і Святославу Пилишенко з родинами, 15 внуків, 5 правнуків та ближчу і дальшу родину в Америці, Канаді та Україні. Похорон відбувся 18-го березня 1992 року на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Остап Зинюк, секр.

СТЕФАН МАТВІЇВ член УНС Відд. 466-го Т-ва Ім. Івана Франка в Брантефорд, Онт. Канада, помер 20-го травня 1993 року на 68-му році життя. Нар. 1925 року в с. Вівся, пов. Бережани, Україна. Членом УНС став 1961 року. Залишив у смутку дружину Осипу, синів Богдана з дружиною Анною і Мирона, та дальшу родину в Україні. Похорон відбувся 25-го травня 1993 року на цвинтарі св. Йосифа в Брантфорді, Онт. Канада.

Вічна Йому Пам'ять!

Петро Крутиголова, секр.

КАТЕРИНА ГОҐАН член УНС Відд. 29-го померла 26-го травня 1993 року на 75-му році життя. Нар. 12-го березня 1918 року в Бруклині, Н.Й. Членом УНС стала 1936 року. Залишила у смутку мужа Данила. Похорон відбувся 29-го травня 1993 року на цвинтарі Gate of Heaven in Hawthorn, N.Y.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ІВАН ФУҐА член УНС Відд. 269-го у Фініксвіл, Па. помер 2-го червня 1993 року на 73-му році життя. Нар. 1920 року у Веремінь, пов. Лісько, Україна. Членом УНС став 1959 року. Залишив у смутку дружину Марію, дочку Андрею, сина Франка, брата Павла, внуків: Миколу, Гілярі й Ребеку; та ближчу й дальшу родину в ЗСА, Австралії, Англії та Україні. Похорон відбувся 5-го червня 1993 року на цвинтарі свв. Петра і Павла у Фініксвіл, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Х. Фуґ-Ґербеґі, секр.

ЕВДОКІЯ КУШНІРЧУК член УНС Відд. 146-го Т-ва Ім. Івана Франка Воррен, Миш. померла 29-го квітня 1993 року на 88-му році життя. Нар. 1905 року в Космачі, Гуцульщина, Україна. Членом УНС стала 1962 року. Залишила у смутку мужа Романа Семена, дочку Марічку з мужем Северином, сина Петра з дружиною Софією, в Україні: син Микола з дружиною Марічкою, внуки — Галина з мужем Михайлом Кучером; правнуки — Андрійко, Степан і Марічка і дальша родина в Космачі. Похорон відбувся 3-го травня 1993 року в українському мавзолеї у Вашінґтоні, Д.К.

Вічна Їй Пам'ять!

Г. Корб'як, секр.

Д-р ВОЛОДИМИР СЕМКІВ член УНС Відд. 16-го Т-ва „Просвіта" у Спрінґ Веллі, Н.Й. помер 19-го березня, 1993 року на 84-му році життя. Нар. 1908 року в селі Жупаня, Стрийського повіту, Україна. Членом УНС став 1971 року. Залишив у смутку дружину Марію Д., сина д-ра Петра і ближчу і дальшу родину в Америці, Канаді, Німеччині і в Україні. Похорон відбувся 23-го березня 1993 року на цвинтарі св. Антонія в Ненует, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

В. Лучків, секр.

ПРАЦЯ

ПОШУКУЄМО ЖІНКУ УКРАЇНКУ

45-55 років, до опіки немовляти та домашньої роботи в передмісті Атланти, Джорджа. Помешкання та харчування 125 дол. тижнево.

Тел.: 1-404-435-3823.

ПОШУКУЄМО ЖІНКУ до опіки двох дітей

починаючи з 17-го жовтня. Платня, харч і нічліг, включно. 70 миль на північ від міста Ню Йорку. Прошу тел. по 7-ій веч.

(914) 221-0919

ПОВІДОМЛЕННЯ для ЧЛЕНІВ 234-го ВІДДІЛУ УНСоюзу в ЕЛИЗАБЕТ, Н. Дж.

Після смерти довголітнього секретаря 234-го Відділу бл. п. МИХАЙЛА ХИТРИ

обов'язки секретаря цього Відділу перебрав з 1-им вересня 1993 року

Євген Осціславський

Просимо членів 234-го Відділу звертатися у всіх справах членства та забезпечення і пересилати членські вкладки на адресу:

Mr. Eugene Oscislawski
548 East Curtis Street, Linden, N.J. 07036
Тел.: (908) 925-3493